

קונטרס

ימי שובבי"ם

דבורים ערבים ומתקים לחזק את כל הנפשות השבורות שנבקשו
ועברו על חטאים המורים, ויורה להם דרך איד להגיע אל תקונייהם
בימי השובבי"ם.

אשר כתב הרב הגאון הצדיק, חסידא ופרישא, עמוד האמונה,
מנורה הטהורה, המגלה והמפרסם אמתת מציאותו יתברך לכל
העולם בלו.

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש זצ"ל

בני ומקסד על-פי דברי רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון, בוצינא קדישא
עלאה, אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

חובא לדפוס ע"י חסידו ברסלב עה"ק ירושלים תשכ"א

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטריסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב

ליבערטי
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיוק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיוק יומי

צו באקומען די חיוק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

קונטרס

ימי שובבי"ם

בני היקרים! עליכם לדעת, כי ימים אלו שקוראים בהם פרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלח, ו'תרו, מ'שפטים, אמר הארז"ל (שער ויהי הקדש, תקון כו), שיש מנהג קדום בכל ישראל, להתענות מ' יום רצופים, שיש מן יום הראשון של פרשת שמות עד פרשת תרומה, וקצת מן תצוה. ונתנו סימן בהם (ירמיה ג, יד): "שובו בני ישראל, ב'א, ב'שלח, ו'תרו, מ'שפטים. כי בימים האלה מסגלים להתענות על פגם הברית עון הקרי והוצאת זרע לבטלה, כי הימים האלו מסגלים לתקן את החטא המגונה והמשקץ והמתעב הזה יותר מכל ימות השנה; כי בימים האלה קוראים, שעם ישראל נשתעבדו במצרים בפרך (שמות א, יד): "וימררו את חייהם בעבודה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבודה

בשָׁדָה, אֶת כָּל עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָּהֶם בְּפָרֹךְ וְגו'.
 וְאֵלוּ הֵן הָיוּ הַנְּשָׁמוֹת שֶׁהוֹצִיא אָדָם הָרֵאשׁוֹן
 לְבִטְלָה, כְּמֵאמְרָם ו'ל (עין צרוביץ יח): ק"ל שָׁנָה
 פָּרַשׁ מֵאֲשֶׁתוֹ וְהָיָה מוֹלִיד שְׂדִין וְרוֹחִין עַל-יְדֵי טְפוֹת
 קָרִי, וְכָל אֵלוּ נִתְקַנּוּ בְּגִלוֹת מִצָּרִים; וְלִכְּנֹן בְּזִמְן
 קָרִיאַת פְּרָשִׁיּוֹת אֵלוּ, יֵשׁ סֵגְלָה לְתַקֵּן אֶת הַחֲטָא
 הַמְּגַנָּה הַזֶּה. כִּי מֵהִתְחַלַּת פְּרָשַׁת שְׁמוֹת, שֶׁשָּׁם מְדַבֵּר
 מִגִּלוֹת מִצָּרִים, וְאַחֲרֵי-כֵן מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם, וְהִלִּיכְתָם
 בַּמִּדְבָּר, וְקִבְּלַת הַתּוֹרָה, וּמִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה, שֶׁכָּל אֵלוּ
 הַשְּׂבוּעוֹת: שְׁמוֹת, וְיֵאָרָא, ב'א, ב'שֶׁלַח, ו'תָרוּ,
 מ'שְׁפָטִים, קוֹרְאִין בַּתּוֹרָה פְּרָשִׁיּוֹת אֵלוּ, לְכֹן מְאֹד
 מְסֻגְלִים יָמִים אֵלוּ לְתַקֵּן אֶת הָעֵוֹן הַחֲמוּר הַזֶּה.
 וְעַל-פִּי-רַב יוֹצֵאת פְּרָשַׁת שְׁקָלִים בְּפָרַשַׁת מִשְׁפָּטִים,
 שָׂאז מְסִימִים אֶת הַפְּרָשָׁה "לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם"
 (שְׁמוֹת ל, טז), לְהוֹרוֹת שְׂבִימִים אֵלוּ דִיָקָא מְכַפְּרִים
 עַל הַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה,
 אֲשֶׁר בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בָּא מִחֲמַת שְׂאָדָם מְכַנִּיס בְּעֲצָמוֹ
 הִרְהוּרִים רָעִים, הִרְהוּרִים מְגַנִּים, וְכְמֵאמְרָם ו'ל
 (עֲבוּדָה זָרָה כ:): שְׁלֵא יִהְיֶהר אָדָם בַּיּוֹם, וְיָבֵא לְיָדִי
 טְמֵאָה בְּלִילָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (נִדָּה יג):
 הַמְקַשֶּׁה עֲצָמוֹ לְדַעַת — יְהֵא בְּנִדְוִי, דְקַמְגְרִי יִצֹר
 הָרַע אֲנַפְשִׁיהּ; וְרַב אָמִי אָמַר נִקְרָא עֲבָרְיָן, שְׁכָף

אמנותו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כן, ולמחר אומר לו עשה כן, עד שאומר לו לך עבד עבודה זרה, והולך ועובד; הרי שעל-ידי שאדם מכניס בדעתו הרהורים רעים, מחשבות זרות, מגרה על עצמו את היצר הרע, עד שבא לחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, אשר זה מה שמכניס אחר-כך בפירות ואפיקורסות בלב האדם; כי לא יפנסו לאדם ספקות באמונה, אלא אם-כן נכשל קדם בחטא המגנה והמזוהם והמשקץ הזה של קרי והוצאת זרע לבטלה. ולא בחנם אמרו (שם): כל המביא עצמו לידי הרהור, אין מכניסים אותו במחיצתו של הקדוש-ברוך-הוא, כתיב הכא (בראשית לח, י): "וירע בעיני הנז"ה", וכתיב התם (תהלים ה, ה): "כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע"; כי מי שחוטא בחטא המגנה והמזוהם הזה של פגם קרי והוצאת זרע לבטלה, אינו רואה פני השכינה. והו חטא המחשיף עיני האדם ושוכרו לגמרי, ומכניס בו דפאון פנימי, והורס לו את החיים והבריאות, עד שיוצא מדעתו לגמרי. וחטא זה הוא בכלל נאוף שעובר על לאו של "לא תנאף", כמאמרם ז"ל (נדה שם): מאי דכתיב (ישעיה א, טו): "ידיכם דמים מלאו" — אלו המנאפים ביד, תנא

דְּבִי רַבִּי שְׁמוּאֵל (שְׁמוֹת כ, יג): "לֹא תִנְאַף" — לֹא
 תְּהֵא אָף בֵּין נְאוּף בֵּין בֵּיד בֵּין בְּרִגְלִי; וְלִכְּן כָּל מִי שִׁידַע
 בְּנַפְשׁוֹ שֶׁחָטָא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה, שֶׁהֵרֵג אֶת יְלָדָיו,
 כְּמֵאמָרָם ו'ל (נִדָּה יג): "כָּל הַמוֹצִיא שְׁכַבְת זֶרַע
 לְבִטְלָה, כְּאֵלוֹ שׁוֹפֵף דָּמִים, שֶׁנֶּאמַר (שְׁעִיה נז, ה):
 "הַנְּחָמִים בְּאֵלִים תַּחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן, שְׁחֲטִי הַיְלָדִים
 בְּנַחְלִים, תַּחַת סְעִיפֵי הַסְּלָעִים", אֵל תִּתְקַרֵי שְׁחֲטִי
 אֶלֹא סוֹחֲטִי, רַב אִסִּי אָמַר כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוֹדַת
 כּוֹכָבִים. כְּתִיב הֵכָא: "תַּחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן", וְכִתִּיב
 הֵתָם (דְּבָרִים יב, ב): "עַל הַהָרִים הַרְמִים וְעַל הַגְּבְעוֹת
 וְתַחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן", יִרְאֶה לְתַקְנֵנוּ מֵאֵד דִּיקָא בְּיָמִים
 אֵלוֹ; כִּי הַחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה, שֶׁאָדָם מוֹצִיא זֶרַע
 לְבִטְלָה — בֵּין בֵּיד בֵּין בְּרִגְלִי וּבֵין כָּל אִפְן שִׁיחָה,
 מְבִיאוֹ לְיַד כַּעַס וְרִצְיָחָה, כִּי סָתָם נוֹאָף הוּא כְּעֶסֶן
 וְרוֹצֵחַ, וּמָה גַם שְׁנֹכְנָסִים בּוֹ הִרְהוּרֵי כְּפִירָה
 וְאִפְיִקוּרְסוֹת נִגְדוֹ יִתְבָּרַךְ; כִּי מִי שְׁנֹכְנָס בּוֹ אֵיזָה
 הִרְהוּרֵי רַע, אוֹ אֵיזוֹ מַחְשָׁבָה זָרָה נִגְדוֹ יִתְבָּרַךְ, אֵילוֹ
 סְפִקוֹת אוֹ אֵילוֹ קְשִׁיוֹת, סִימָן שְׁנֹכְשֵׁל בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה
 הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: כָּל
 הַמוֹצִיא שְׁכַבְת זֶרַע לְבִטְלָה חֲזֵיב מִיתָה, שֶׁנֶּאמַר
 (בְּרַאשִׁית לח, י): "וַיִּרַע בְּעֵינַי ה' אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיָּמַת
 גַּם אוֹתוֹ". וְלִכְּן כָּל מִי שִׁידַע שֶׁפָּגַם בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה

והמזוהם והמשקץ הזה, עליו להתעורר בימים אלו הנקראים "ימי שובבי"ם", ולצעק הרבה אליו יתברך. כי החטא הזה בא לאדם מצמצום הדעת והמחין, מחמת שלא נזהר בקדשת שבעת הנרות (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כא); הינו כשאדם פוגם בעיניו ומסתכל בכל דבר המביא אותו לידי הרהור, וכן כששומע דבורי גבול פה ונאוף, ומכל שפן כשמדבר כל העולה על רוחו, ומגבל את פיו, על-ידי-זה בא לחטא המגנה הזה של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ונעשה כעסן גדול, וכך דבר פעוט מעצבנו ועוקר את דעתו ומחו לגמרי, כי כל הכופע מסתלקת חכמתו ממנו (פסחים סו:), ואז כדי לזכות לתקן את החטא המגנה הזה, אין עצה אחרת, אלא לצעק הרבה בימים אלו אליו יתברך, כי על-ידי הצעקה שאדם צועק ומבקש ומתחנן ממנו יתברך, על-ידי-זה נפתחים לו המחין.

וכל זה ענין שובבי"ם (לקוטי הלכות, גלות, הלכה ה'), שבהם נוהגים הכשרים להחענות ולצעק להשם יתברך בתפלות וסליחות, כי באלו הימים קורין בתורה בענין גלות מצרים וגאלתם, שהיה על-ידי צעקה (שמות ב, כג-כד): "ויאנחו בני ישראל מן

הַעֲבֹדָה וַיִּזְעָקוּ, וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הַעֲבֹדָה, וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ, אֶת אַבְרָהָם, אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב. וַיִּכְמוּ-כֵן צָרִיכִין עֲתָה בַּגְּלוּת הַזֶּה, שְׁעוֹבֵר עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כָּל מִינֵי קִטְנוֹת וִירִידוֹת, וְנִכְשָׁלִים בְּעוֹן הַפֶּה הַזֶּה שֶׁל קָרִי וְהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, עַל-יַדֵי שְׁמִתְעָרְבִים בֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם. וַיִּכְמוּ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים קו, לה): "וַיִּתְעָרְבוּ בַגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מִעֲשִׂיהֶם", וּמִתְלַמְּדִים מִמַּעֲשֵׂי הַגּוֹיִים, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, שְׁהוֹלְכִים עֲרָמִים וְעֲרָמוֹת, שְׂדֵבֵר זֶה מַכְנִיס הַרְהוּרִים רָעִים וְהַסְתַּפְּלוּת אַסוּרוֹת בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל-יַדֵי-זֶה מִתְחַמְּמִים וּבָאִים לִיַּדֵי טַמְאָת קָרִי וּמִקְרָה לִילָה, וְהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁעַל חֲטָא וְעוֹן הַפֶּה הַזֶּה תִּקְנוּ אֶת "יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם". וְזֶהוּ: "שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבֵי"ם" (יִרְמְיָהוּ ג, כב), שְׁעַקֵּר כָּל הַצָּרוֹת וְהַגְּלוּת, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, הֵם עַל-יַדֵי חֲסָרוֹן הַדַּעַת, שְׁזֶהוּ עֲנִין שׁוֹבְבֵי"ם, שְׁכָל אֶחָד הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם כְּמוֹ מְשָׁע וְשׁוֹבֵב מִמֶּשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יִשְׁעִיָּה נו, יז): "וַיִּלְךְ שׁוֹבֵב בְּדַרְךְ לְבוֹ". וַיְכַשִּׁיבִין הָאָדָם בְּעַצְמוֹ כָּל זֹאת אֵיךְ הוּא שׁוֹבֵב וּמְשָׁע מִמֶּשׁ, כִּי הוֹלֵךְ אַחֲרֵי שְׁרִירוֹת לְבוֹ, וְאֵינּוּ מִסְתַּפֵּל עַל תְּכִלְתּוֹ הַנִּצְחָתִי, בְּוַדָּאִי יְחוּס עַל עַצְמוֹ וַיִּצְעַק הַרְבֵּה לְהִשָּׂם יִתְבַּרַךְ,

ועל-ידי-זה יזכה לפי בחינתו להוליד המוחין
 והדעת, שעל-ידי-זה עקר הגאולה בכלל ובפרט בכל
 אדם ובכל זמן; כי אי אפשר לצאת מכל הצרות
 והיסורים, אלא על-ידי שאדם הולך במקום פנוי
 שאין שם בני-אדם, וצועק ומבקש ומתחנן ממנו
 תברך, שיחוס וירחם עליו לצאת מהחטא המגנה
 הזה של הוצאת זרע לבטלה, שנכשל הן עם עצמו
 והן עם אחרים, רחמנא לישכון, שהוא העון הגי
 חמור בתורה, כי הוא חוטא ומחטיא את הרבים,
 ועוקר את מחו ודעתו לגמרי, אשר באמת לפי
 האר"ל היו צריכים להרבות בתעניתים, אך מחמת
 שאין בכחנו להתענות החליפו הצדיקים את
 התעניתים בתפלות, תחנונות ובקשות, שבימים האלו
 צריכים לצעק הרבה אליו תברך, הן להרבות
 באמירת תהלים, שיהיה רגיל לומר בימים אלה
 הרבה תהלים, כי תהלים מסגל לתשובה, כמובא
 בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עג), והן
 שירגיל את עצמו לדבר אליו תברך בלשון שרגיל
 בה, שזה נקרא התבודדות, שמתבודד עצמו עמו
 תברך, ומפרש את כל שיחתו אליו תברך כאשר
 ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ויצעק הרבה,
 שדיקא על-ידי הצעקה יזכה שיוליד את המוחין,

אף-על-פי-כן נמצאים כשרים, שכן מתענים בימים
 אלו, על-כל-פנים יום אחד בשבוע, אף מי שאין
 בכחו להתענות, שיפדה את התענית בצדקה. כלל
 הדבר, שעקר כל הגליות והצרות, רחמנא לצלן,
 בגוף ונפש, הכל מחסרון הדעת שהוא על-ידי שלא
 קדש את שבעת הנרות, שהם: העינים, אונים,
 החטם והפה פראוי, וגם לא צעק פראוי לה' יתברך,
 שעל-ידי-זו נתעלמין המחין והדעת, ומשם כל
 ההתרחקות מהשם יתברך ומצדיקי אמת, שזה עקר
 כלל כל הגליות והצרות, רחמנא לצלן, שעקרם
 על-ידי חסרון הדעת. ובזה תלוי כל בחירת האדם;
 פי עקר הבחירה של כל אחד הוא על-ידי שאין
 מבין מיד לתרץ כל הקשיות והמבוכות ועקמומיות
 שבלב, שיש לו על צדיקי אמת ותלמידיו, כי אם
 היה מבין ורואה בדעתו מיד עצם האמת וגדל
 מעלתם וצדקתם, ואיך הוא יכול לזכות לכל טוב
 אמתי ונצחי על ידם, בנדאי היה הולך ורץ על ידיו
 ועל רגליו להתקרב אליהם ולהתאבק בעפר
 רגליהם, אף מחמת שהאמת נתעלם ונסתר מאד
 מאד ורבו החולקים והמתנגדים שאומרים מה
 שאומרים, עד שמכניסים בכל החפצים להתקרב
 כמה קשיות ומבוכות ובלבולים, ובזה תלוי כל

בחירתו; כי עקר הבחירה הוא על-ידי שאין מבינים לתרץ הקשיות מיד, כי התרוץ של הקשיות הם סוד שכל המקיף לפי מדרגתו. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא) לענין המבוכות של הידיעה והבחירה שהם בשכל המקיף. וכל עקר הבחירה הוא מחמת זה ניקא שאין מבינים השכל של הידיעה והבחירה, כי הם סותרים את עצמם, או שזה ידיעה או שזה בחירה, וכמו-כן הוא בכל הקשיות והמבוכות שיש לכל אחד בפרטיות, שעקר הבחירה הוא על-ידי-זה שאין מבינים זה השכל לתרץ כל הקשיות שקשה לו על צדיקי וכשרי אמת. ובאמת אם היו המחזין נתעלמין לגמרי בלי שום התגלות כלל, בודאי לא היה אפשר בשום אופן להתקרב להשם יתברך ולצדיקיו האמתיים, אף השם יתברך רחמן, מלא רחמים, וחומל על עמו בכל דור ודור, ושולח ומאיר לנו התגלות הדעת נפלא על-ידי חדושי תורה נפלאים ונוראים ששמשיכין הצדיקי אמת בכל דור, ועל-ידי-זה יש בחירה, שמי שאינו רוצה להטעות את עצמו, ומסתפל בעין האמת לאמתו, יכול לראות על-ידי-זה אמתת נקדת האמת היכן שורה ולמי להתקרב, ואם צדין קשה לו כפה קשיות, הוא מבין שזה

מכרח להיות; כי בנדאי אי אפשר להבין ולהשיג דעת הנבונה ממנו כל כך, שהוא דעת הצדיק האמת, כי כמו שאי אפשר להשיג דעת השם בתברך, ומחמת זה בהכרח שיהיה קשה עליו לתברך כמה קשיות, כי כך מכרח להיות וכו', כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן נב), כמו-כן בהכרח שיהיה קשה קשיות על הצדיק האמת, כי אי אפשר להשיג דעתו שגבה ממנו הרבה, אף על-כל-פנים מאחר שכבר האיר והתנוצץ לו בדעתו התנוצצות מהדעת האמת של הצדיקי אמת על-ידי אור תורתם שהמשיכו בעולם, על-ידי-זה ראוי לו לרדף אחריהם ואחרי תלמידיהם האמתיים בכל כחו, כי עתה יש לו בחירה, על-ידי שראה מראה וזריחה מנפלאות דעתם ואמתתם, וכנגד זה הוא שומע הקשיות והמבוכות של החולקים שמכניסים בפירות ועקמומיות בדעתו, ובזה תלוי כל בחירתו, והבוחר יבחר והבן היטב. וצריך לפשפש במעשיו איך הוא אוהו בקדשת שבעת הנרות: העינים, האזנים, החטם והפה, ועל-ידי-זה יבין רחוקו מהשגת הדעת האמתית. ובזה תלוי כל בחירתו של כל אדם, שפגם בחטא המגנה של עון קרי והוצאת זרע לבטלה, שכל מי שנכשל יותר בחטא המגנה

והמתעב והמזהם הזה, והוא מלא הרהורים רעים והסתכליות רעות, ומתחמם וכא לידי העזן החמור הזה של הוצאת זרע לבטלה, כמו־כן נכנסים בו קשיות וספקות עליו יתברך, עד שחושב כאלו הוא יתברך רוצה לנקם בו, חס ושלום, וכאלו הוא יתברך אינו רוצה בו, וכמו־כן נכנסים בו קשיות וספקות על גדולי מבחרי הצדיקים, הדבוקים בחי החיים בו יתברך, כי בכל דור ודור הקדוש־ברוך הוא שולח צדיקי אמת הדבוקים באין סוף ברוך הוא, ומבטלים עצמם לגמרי לגבי עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ויש בכחם להוציא את כלל נשמות ישראל שנפלו בפגם הברית, חטא המגנה של קרי והוצאת זרע לבטלה, ומכל מיני תאוות נאוף, אך בשביל הבחירה הקים הקדוש־ברוך־הוא נגד אלה הצדיקים — חולקים, מתנגדים אורחים, שמתדברים עליהם כל דבר אסור, ומתלוצצים מספריהם ומחדושי תורתם, עד שזה בעצמו הבחירה והנפסיון לכל אלו שפגמו בחטא המגנה והמזהם הזה של הוצאת זרע לבטלה, שחביבים עליהם מיתה בידי שמים, רחמנא לישזבן, ונכנסת בו מחשבה של עבודה זרה. ואם מי שחטא ופגם בחטא המגנה והמזהם הזה — מרחם על עצמו,

ורואה איך שהספרים הקדושים האלו מאירים בו
 אור ודעת ושכל וחקמה אלקית, ומקרבים אותו
 אליו: תברך, אז היו בורחים ונתרחקים מאלו
 המתנגדים הרשעים הארורים, ולא היה נשמע
 באזניהם ליצנותם הטמאה, אלא היו אוחזים בגדולי
 מבחרי הצדיקים ובספריהם הקדושים, והיו
 מתמידים בהם יומם ולילה, כי יש בכח הספרים
 הקדושים האלו שחדשו גדולי מבחרי הצדיקים
 הדבוקים בו: תברך, להוציא אותם מזהמתן
 הטמאה, ויכולים להשיבם בתשובה אמתית אליו
 תברך, ולתקן את מעשיהם הרעים, אף כל זה הוא
 הבחירה של אלו שונכשלו בעון המר והחמור הזה
 של קרי והוצאת זרע לבטלה ושאר מיני גאוף
 המצויים עכשו בעולם, רחמנא לישזבן. ובשכיל זה
 מאן משה רבנו הרבה בשליחותו כששלחו השם
 תברך להוציא את ישראל ממצרים, וטען כמה
 טענות, (שמות ג, יג): "ואמרו לי מה שמו מה אמר
 אלהם וגו' והן לא יאמינו לי" וגו' (שם ד, א); וכן
 הרבה, עד שבסוף אמר: "שלח נא ביד תשלח" וגו'
 (שם, פסוק יג); והענין הוא למה נמנע משה רבנו
 כל-כף מלילך ולעורר ולחזק את נשמות ישראל, כי
 ידע שקשה מאד להכניס הדעת בישראל, כי עדין

לא קדשו עצמן כראוי. כי ידוע שישׂראל אז לא היו
 עדין ראויים לגאלה, כמו שכתוב (יחזקאל טז, ד ו):
 "ומולדותיך ביום הולדת אותך לא כרת שרך ובמים
 לא רחצתך למשעי והמלח לא המלחת והחמל לא
 חתלת" וגו', "ואעבר עליך ואראך מתבוססת
 בדמיה, ואמר לך בדמיה חיי ואמר לך בדמיה חיי"
 וגו'; על-פן הנה קשה מאד להכניס בהם הדעת
 האמתית, שבזה הנה תלוי כל גאלתם, אבל השם
 יתברך הכריחו לילך ולהאיר בהם הדעת ולהוציאם,
 כי חמל עליהם בזכות אבות ודלג על הקץ, כמו
 שכתוב (שיר השירים ב, ח): "קול דודי הנה זה בא
 מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות" וגו'. כי השם
 יתברך ראה שאם לא יאיר בהם הדעת כלל, אם כן
 מהיכן יזכו לגאלה? כי ראה שאי אפשר להמתין
 בגאלתם עד שיקדשו את שבעת הנרות כראוי,
 באפן שיהיו ראויים להשגת המקיפים על-ידי
 קדשתם, כי אי אפשר להמתין על זה, כי הבעל-דבר
 מתגבר מאד, וחס ושלום, באריכת הזמן שפתקעו
 לגמרי בגלות וזהמת מצרים, חס ושלום. פמוכא,
 שאם היו ישׂראל, חס ושלום, מתמהמהים עוד כרגע
 במצרים, היו נשארים משקעים שם, חס ושלום,
 שזהו סוד (שמות יב, ט): "ולא יכלו להתמהמה"

וגו' כִּידוּעַ. עַל־כֵּן חָמַל עֲלֵיהֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְדִלַּג
 עַל הַקָּץ, וְהֵאִיר בָּהֶם הָאֶרֶת הַדְּעוּת עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
 רַבְּנוּ הָאָרֶה נִפְלְאָה, אֶף־עַל־פִּי שְׁלֹא הָיוּ רְאוּיִים לְזֶה
 עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְעוֹרְרוּ לְשׁוּב לַהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ בְּכַחֲנִית "מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה" (שיר השירים
 א, ד). וְכַעֲזֵן שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם, עֵינַי שָׁם; אֲבָל עֲדִין
 הָיָה לָהֶם בְּחִירָה גְּדוּלָּה, כִּי עֲדִין הָיָה קִשָּׁה לָהֶם
 קִשְׁיוֹת וּמְבוּכוֹת הַרְבֵּה, כִּי עֲדִין לֹא הִשְׁיִגוּ הַמַּקְיִפִּים
 כְּרְאוּי, כִּי לֹא הָיוּ רְאוּיִים לָהֶם, מַחֲמַת שְׁלֹא קָדְשׁוֹ
 עֲדִין שְׂבַעַת הַנְּרוֹת, כִּי גַם הָאֶרֶת וְהַתְּנוּצָצוֹת הַדְּעוּת
 שֶׁהִשְׁיִגוּ, הָיָה גַם־כֵּן בְּדַרְךְ חֶסֶד וְרַחֲמִים לַפְּנִים
 מִשׁוֹרֵת הַדִּין. וּמִזֶּה בָּאוּ כָּל הַנְּסִיווֹת הַרְבִּים שֶׁנִּסּוּ
 אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהִרְהוּרוֹ אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאַחֲרֵי
 מֹשֶׁה, כִּי הִכַּל נִמְשָׁךְ מַחֲמַת שְׁלֹא זָכוּ לְהַשְׁגִּית
 הַמַּקְיִפִּים בְּשִׁלְמוֹת, מַחֲמַת שֶׁעֲדִין לֹא נִתְקַדְּשׁוּ
 כְּרְאוּי וְכוּ'. וְעַקֵּר מֵה שֶׁהוֹעִיל לְיִשְׂרָאֵל שְׂאֶף־עַל־
 פִּי־כֵן רַבִּים כְּכֻלָּם נִשְׁאָרוּ עַל עֲמָדָם, הוּא זְכוּת
 אֲבוֹתָם אֲבָרְהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְרַבּוּי הַצְּעָקוֹת שֶׁצָּעְקוּ
 אֶל הַשֵּׁם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ו, ד): "וְגַם הִקִּימוּתִי
 אֶת בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת לָהֶם אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, אֶת אֶרֶץ
 מִגּוֹרֵיהֶם אֲשֶׁר גָּרוּ בָּהּ, וְגַם אָנִי שָׁמַעְתִּי אֶת נַאֲקַת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מִצְרִים מַעֲבִידִים אוֹתָם, וְאָזְכֹּר אֶת

בְּרִיתִי"; כִּי עָקַר הוֹלֵדֶת הַמַּחֲזִין מִתְּעַלּוּמָתָן הוּא
 עַל-יְדֵי הַצְּעָקָה, שְׂאֲדָם צָרִיךְ לְצַעַק הַרְבֵּה לְהַקְדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הָאֶרֶת
 הַמְּקִיפִים אֶל תוֹךְ הַפְּנִימִים; הֵינּוּ כִּי יֵשׁ לְכָל אָדָם
 שְׂכָל פְּנִימֵי וְשְׂכָל מַקְיָה, שְׂכָל פְּנִימֵי הוּא מֵה שְׂאֲדָם
 מִבֵּין וּמִשְׁפִּיל וְיוֹדֵעַ וּמִבֵּין מִדַּעְתּוֹ, וְשְׂכָל מַקְיָה
 שְׂמֻסָּבֵב אוֹתוֹ וְאֵינּוּ יָכוֹל לְהַבִּינוֹ, כִּי זֶה לְמַעַלָּה
 מִדַּעְתּוֹ וְהַשְּׁגָתוֹ. וְעַל-כֵּן צָרִיךְ כָּל אָדָם לְצַעַק הַרְבֵּה
 אֵלָיו יְתַבְּרֵךְ תָּמִיד, כְּדֵי לְהַכְנִיס אֶת הַמְּקִיפִים אֶל
 תוֹךְ פְּנִימִים, שְׂזֶה סוֹד הַיְדִיעָה בְּתוֹךְ הַבְּחִירָה, וְאִז
 כָּבֵר לֹא יִהְיֶה לוֹ שׂוֹם קִשְׂיָה וּסְפָקוֹת לֹא עַל
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְלֹא עַל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים,
 הַרוֹצִים לְקָרְבוֹ אֵלָיו יְתַבְּרֵךְ. וְכָל זֶה צָרִיךְ כָּל אָדָם
 לִידַע בְּכָל זְמַן, שְׂפֶל זֶה עוֹבֵר גַּם עִתָּה עַל כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד. וּמִשְׁפִּיל עַל דְּבָר טוֹב, הַחֲפִץ בְּאֲמַת לְאֲמַתוֹ
 יִבֵּן מִזֶּה עֲצוֹת וְהַתְּחַזְּקוֹת לְהִתְקַרֵּב לְנִקְדַת הָאֲמַת,
 וּכְשֵׁרוּאָה שְׂבָאִין עַל דַּעְתּוֹ קִשְׂיוֹת וּבִלְבוּלִים כְּמָה
 וּכְמָה, הוּא צָרִיךְ לְצַעַק לְהֵשֵׁם יְתַבְּרֵךְ, כִּי עַל-יְדֵי
 צְעָקָה מוֹלִידִין הַמַּחֲזִין מִתְּעַלּוּמָתָן. וְזֶה בְּחִינַת תַּחֲלִית
 הַתְּגַלּוֹת לְמֹשֶׁה, שְׂהָיָה עַל-יְדֵי מְרֹאֵה הַסֵּנֶה, שְׂרֹאָה
 (שְׂמוֹת ג', ד) "וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בָּעַר בָּאֵשׁ וְהַסֵּנֶה אֵינְנוּ
 אֶפְלִ", וּפִרַשׁ רַש"י שֵׁם, שְׂהֵשֵׁם יְתַבְּרֵךְ וְנִתְגַּלָּה לוֹ

מתוך הסנה, משום (תהלים צא, טו) "עמו אנכי בצרה" וכו'; הינו כי הסנה הוא בחינת החוחים והקוצים הסובבים את השושנה העליונה, שהם ענין הקשיות והמבוכות שמכניסים הכופרים על השם יתברך ועל מקרביו האמתיים, שמשם עקר אריכת הגלות. ועל-פן נתגלה אליו השם יתברך מתוך הסנה, וראה משה שהסנה בער באש והסנה אינו אפל, הינו שאש דקדשה שהוא התגלות דעת התורה, שהם בחינת רשפי אש, בחינת "הלוא כה דברי פאש" וגו' (ירמיה כג, כט), שזה האש עוסק תמיד לבער ולכלות את הסנה וכל החוחים והקוצים, דהינו לבטל כל הפירות וכל הקשיות והמבוכות, ואף-על-פי-כן "והסנה אינו אפל", כי עדין נשארים קשיות ומבוכות ועקמומיות בלב. ועל זה התפלא משה הרבה, ואמר (שמות ג, ה): "אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה". השיבו ה' יתברך: "של נעליך מעל רגליך" וגו'; הינו שבענין השגת המקיפים יש כמה וכמה מדרגות בלי שעור, כי הם כל קבול השכר של עולם הבא, שכל אחד יקבל כפי ערכו, כפי עבודתו, כי השגת המקיפים הם סוד (ברכות יז.): לעתיד לבוא צדיקים יושבים ועטרותיהן בראשיהן ונהנים מזיו

השכינה. וכל הקשיות והמבוכות שבעולם נמשכין משכליות המקיפים שאינם זוכים להשיגם, ואפלו מי שמשגיג איזה מקיפים, עדין יש מקיפים אחרים שלא השיגם עדין, ומשם באים גם עליו קשיות ומבוכות וכן למעלה מעלה — גבה מעל גבה, עד שיש מקיפים גבוהים ונשגבים כל-כף, שגם הצדיק הגדול מאד בקדשה גדולה, עדין הוא צריך לקדש את עצמו עוד יותר ויותר, עד שישגיג גם אלו המקיפים וכו'. וזה שהשיב ה' יתברך למשה: "של נעליך מעל רגליך". ואיתא בתקונים, שרמז לו שפשיט לעצמו גופא דנגעא ביה בת פרעה וכו'. הינו שהשיב לו, שאפלו הוא בעצמו אי אפשר לו לבער הסנה והקוצים, שהם כל המבוכות, כי אם על-ידי שפשיט ממנו גופו, אף-על-פי שבנדאי כבר היה גופו קדוש מאד בקדשה נפלאה, אף-על-פי-כן מאחר שיש בו איזה אחיזה מנגיעת בת פרעה, צריך עתה להפשיט הכל מכל וכל, כדי שיוכל להשיג מקיפים גבוהים כאלו, מכל שפן וכל שפן שאר העם בני ישראל שלא נתקדשו עדין כראוי כלל, שבנדאי עדין אי אפשר להם לזכות להשגת המקיפים בשלמות, ובשביל זה באים עדין על דעתם קשיות ובלבולים, שהם בחינת סנה ורחחים

וקוצים וכו'. ובפּרטי פּרטיּות אלו שְׁנַכְשְׁלוּ בַחֲטָא
 הַמַּגְנָה שֶׁל הוֹצָאת זָרַע לְבִטְלָה, וְטָמְאוּ עֲצָמָם בְּכָל
 מִיַּי שֶׁקָּרַץ תַּעֲוֹב זֶהוּם וְנֹאֵף, שֶׁבְּנֵדָאֵי עוֹלָיִם עַל
 דַּעְתָּם תְּמִיד קִשְׁיוֹת וְסִפְקוֹת עָלָיו יִתְבָּרַךְ וְעַל צִדִּיקָיו
 הַקְּדוֹשִׁים. וְעַל-כֵּן הִסְנָה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ הַתּוֹרָה וְהִדְעַת
 שְׁמַגְלִין הַצִּדִּיקִים, וְאָף-עַל-פִּי-כֵן: "וְהִסְנָה אֵינְנוּ
 אֲבָל", וּמְגַבְּהִים וְעוֹקְצִים אֶת הַדְּעַת וְהַלֵּב שֶׁל אִישׁ
 הַיִּשְׂרָאֵלִי עַל-יַדֵּי הַקִּשְׁיוֹת וְהַמְּבֹכוֹת שֶׁהֵם עֲנִין סָנָה
 וְקוֹצִים, כִּי הַכֹּל מִחֲמַת שְׁלֹא הִתְחִילוּ לְהַפְּשִׁיט אֶת
 גּוּפָם כָּלֵל, וְלֹא קִדְּשׁוּ שְׂבַעַת הַנְּרוֹת כְּרֹאזִי. וְעַל-כֵּן
 כָּל מִי שִׁוְדַע הֵיטֵב אֶת מַעֲשָׂיו הַמְּגַנִּים וְהַמְּלַכְלָכִים,
 אֵיךְ שְׁנַכְשְׁלָה בְּאֶסְוָרִים חֲמוּרִים שֶׁל עוֹן קָרִי, וְחַמָּם
 אֶת עֲצָמוֹ וְכָא לִידֵי קִשְׁוִי, עַד שֶׁכָּא לִידֵי הוֹצָאת זָרַע
 לְבִטְלָה, וְכָל מִינֵי נֹאֵף, עָלָיו לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר אֶת
 עֲצָמוֹ בְּקִדְּשָׁה עֲלִיוֹנָה, וּבִפְרָט בְּיָמִים אֵלוֹ, "יָמֵי
 שׁוֹבְבֵי"ם", שָׂאזּוּ הוּא הַזְּמַן לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר עֲצָמוֹ
 מִהַחֲטָא הַמַּגְנָה הַזֶּה, וְאִם יָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 בְּיָמִים אֵלוֹ הַנִּקְרָאִים "יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם", שְׁמַתְחִילִים
 לְקַרָּא אֶת פְּרִשְׁת שְׁמוֹת, בְּנֵדָאֵי יִמְחַל לוֹ הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, אִם יַעֲשֶׂה תִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְיִתְחַרַּט
 חֲרֻטָּה גְּמוּרָה, וְיִקְבַּל עַל עֲצָמוֹ לֹא לַעֲשׂוֹת עוֹד אֶת
 מַעֲשָׂיו הַמְּגַנִּים, אִזּוֹ "וְשָׁב וְרָפָא לוֹ" (ישעיה נ, י).

וְזֶה מֵה שְׁמֵת־חִילִים לְקִרְוֹת בְּ"יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם :
 "וְיֵאָלֶה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרֵימָה" וְגו', כִּי
 עָקַר כָּל הַגְּלִיּוֹת וּבִכְפָּרֵט גְּלוֹת מִצְרַיִם הוּא מַחְמַת
 פָּגַם הַדַּעַת שְׁפָגַם אָדָם הָרָאשׁוֹן, עַל-יְדֵי שְׁחַמָּם אֶת
 עַצְמוֹ וְהוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁמֵשׁם נִמְשְׁכוּ נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל אֶל תוֹף מִצְרַיִם כְּדֵי לְזַכּוֹת לְתַקּוֹן, וְעַל-כֵּן
 גָּזְרוּ הַמִּצְרַיִם עַל הַבְּנִים דִּיקָא לְהַשְׁלִיכֶם לַמַּיִם,
 וַיִּשְׂרָאֵל צָעֲקוּ אֶל ה', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נוֹלְדוּ הַמַּחֲזִין
 וְנִתְגַּלָּה מַשֶּׁה — שֶׁהוּא הַדַּעַת, וּבָא מִמֶּדְרֵן וּגְאָלָם.
 כִּי הַמִּצְרַיִם רָצוּ לְהַעֲלִים הַמַּחֲזִין, חֵס וְשְׁלוֹם, וְעַל-כֵּן
 גָּזְרוּ עַל הַבְּנִים, שְׁעַל יָדָם מִמְּשִׁיכֵין הַמַּחֲזִין מִדּוֹר
 לְדוֹר, שְׁבִשְׁבִיל זֶה צְרִיכִין לְהַשְׁאִיר אֲחֵרֵיו בְּנִים
 בְּעוֹלָם. וְהָעָקַר הוּא בְּנִים זְכָרִים, שֶׁהֵם סוֹד דַּעַת
 מִיִּשְׁב, כִּי עָקַר הַדַּעַת נִמְשָׁף עַל-יְדֵי הַזְּכָרִים, וְעַל-כֵּן
 נִתְחַכְּמוּ הַמִּצְרַיִם לְהַמִּיתָם וּלְהַשְׁלִיכֶם לַמַּיִם, כִּי שָׁם
 בַּמַּיִם הוּא תַעֲלוּמוֹת הַמַּחֲזִין, כִּי מֵשָׁם מוֹצִיאִין
 הַמַּחֲזִין עַל-יְדֵי צָעֲקָה, שֶׁהֵם סוֹד ז' קוֹלוֹת שְׁאָמַר
 דָּוִד עַל הַמַּיִם; כִּי הַמַּיִם סוֹד דַּעַת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
 (יִשְׁעִיָּה י"א, ט) "וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת הַיָּם" כַּמַּיִם
 לַיִם מְכַסִּים". וְהַמִּצְרַיִם רָצוּ מִהַפֶּךְ אֶל הַפֶּךְ —
 לְהַעֲלִים הַמַּחֲזִין עַל-יְדֵי הַשְׁלֵכַת הַבְּנִים אֶל הַמַּיִם
 שְׁיִמּוּתוֹ שָׁם, חֵס וְשְׁלוֹם, וַיִּתְעַלְמוּ הַמַּחֲזִין חֵס

וְשָׁלוֹם. וְיִשְׂרָאֵל עָשׂוּ אֶת שְׁלֵהֶם וְתַפְסוּ אֲמָנוֹת
 אֲבוֹתָם — "וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל ה'"; כִּי זֶה עָקַר
 הַתְּקוּן שֶׁל הַגְּלוּת וְשֶׁל כָּל הַצָּרוֹת, שֶׁכֵּלֶם נִמְשָׁכִין
 מִחֶסְרוֹן הַדַּעַת — עַל-יְדֵי שְׁנֵתְעֲלֵמוֹ הַמַּחֲזִין. וְזֶה
 הַגְּלוּת הָאָרְץ וְהָאֲחֵרוֹן הַמָּר הַזֶּה, שֶׁהַכֹּל נִמְשָׁךְ
 מִחֶסְרוֹן הַדַּעַת, מִתְעַלּוּמוֹת הַמַּחֲזִין דְקָדְשָׁה, וּבִשְׂבִיל
 זֶה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹלַח צָרוֹת מְצָרוֹת מְשֻׁנוֹת, רַחֲמֵנָא
 לְצִלּוֹ, בְּכֻלָּל וּבִפְרָטִיּוֹת עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הַכֹּל כְּדֵי
 שְׂיִצְעַק הָאָדָם אֶל הַשֵּׁם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יוֹלִיד הַמַּחֲזִין
 מִתְעַלּוּמָתוֹ כָּל אֶחָד לְפִי בַחֲיִנְתּוֹ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה תִּהְיֶה
 הַגְּאֻלָּה, שְׁנִקְרָאת לִידָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַשְׁעִיָּה סו, ח):
 "כִּי חָלָה גַם יִלְדָה צִיּוֹן אֶת בְּנֵיהָ"; כִּי עָתָה בְּסוֹף
 הַגְּלוּת, הוּא בְּסוֹד (מְלָכִים ב יט, ג): "כִּי בָאוּ בָנִים עַד
 מִשְׁבַּר, וְכַח אֵין לְלִידָה". וְלִזֶּה צְרִיכִין צְעָקָה,
 שְׂיִצְעַק כָּל אֶחָד כְּפִי מֵה שְׂיִוָּדַע חֶסְרוֹן דַּעַתוֹ שֶׁהוּא
 רַחוּק מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּמֵהַתּוֹרָה כָּל-כָּף, וְכָל הַצְּעָקוֹת
 שְׂצוּעָקִין יִשְׂרָאֵל הֵנָּם בְּמָקוֹם צְעָקַת הַשְּׂכִינָה, וְעַל-
 יְדֵי-זֶה מוֹלֶדֶת הַמַּחֲזִין, שְׁבִזָּה תְלוּיָהּ הַגְּאֻלָּה; כִּי עָקַר
 הַגְּאֻלָּה הִרְאֵשׁוּנָה מִמְצָרִים וְכֵן הַגְּאֻלָּה הָאֲחֵרוֹנָה
 שְׁאָנוּ מְקוּיִים וּמְצָפִים אֵלֶיהָ בְּכָל יוֹם, עָקַר כָּל
 הַגְּאֻלוֹת הֵם עַל-יְדֵי מִשָּׁה שֶׁהוּא הַדַּעַת, כִּי מֵה
 שְׁהִיָּה הוּא שְׁהִיָּה כְּפִדּוּעַ, שֶׁהוּא סוֹד הַצְּדִיק שֶׁבְּכָל

דור ודור שהוא נקרא משה, שעל ידו עקר המשכת
הדעת בכל דור ודור. אבל מחמת קלקול הדורות
נתעלמין המחין, ועל-ידי-זה נתעלם ונסתר הדעת
של הצדיק האמת בכמה הסתרות שבתוך הסתרות,
ואף-על-פי שהדעת לפני העינים, אף-על-פי-כן אין
רואים אותו מרובי ההסתרות וההעלמות, והעקר
על-ידי עצם המחלקת והקטגוריה שבין התלמידי
חכמים בעצמן, כידוע פאב נגע המספחת הזאת של
רובי המחלקת בכל דור ודור, בפרט עתה באחרית
הימים האלה, שהתגברה ההסתרה שבתוך הסתרה
מאד מאד, כמו שכתוב (דברים לא, יח): "ואנכי הסתר
אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה, כי
פנה אל אלהים אחרים", שנאמר על אחרית הימים
האלה. וכל הקשיות והמבוכות שקשה לכל אחד על
צדיקי אמת וכשרי הדור, הכל נמשך מתעלומות
המחין והמקיפין, שאינו זוכה להשיגם, ושם עקר
בחירתו; כי עקר הבחירה על-ידי שאין מבינים תכף
הקשיות והמבוכות, כי יש קשיות ומבוכות שאי
אפשר להשיגם כל ימי חייו כמו הידיעה והבחירה,
כי אם היה משיגם, היה יוצא מגדר אנושי והיה
מתבטל הבחירה וכו', פמוכא בדברי רבנו ז"ל
(לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא); אבל גם הקשיות

שֶׁאֶפְשֶׁר לְאָנוּשִׁי לְהַשִּׁיג, דְּהֵינּוּ הַמְקִיפִים, שֶׁאֶפְשֶׁר
 לְהֵאָדֵם לְהַמְשִׁיכֵם לְפָנֵימִיּוֹת שְׂכָלוֹ, גַּם הֵם אֵי
 אֶפְשֶׁר לְהַשִּׁיג וּלְהִבִּין בְּנֶקֶל, וְצָרִיכִים לְזֶה כֹּפֶה
 יְגִיעוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, וְהַעֲקָר עַל-יְדֵי לְצַעֲק אֶל
 הַשֵּׁם הַרְבֵּה — בֵּין בְּתוֹרָה בֵּין בְּתַפְלָה, וּלְקַדֵּשׁ
 שְׂבַעַת הַנְּרוֹת: הָעֵינַיִם, הָאָזְנוֹיִם, הַחֹטֵם וְהַפֶּה, וְכֹל
 אֶחָד כְּפִי רְחוּקוֹ מִזֶּה בְּפֶרֶט מְקַדְּשֵׁת שְׂבַעַת הַנְּרוֹת,
 כְּמוֹ שְׂיֻדָּע כֹּל אֶחָד בְּעֶצְמוֹ, כְּמוֹ-כֵן הוּא רְחוּק
 מִדַּעַת אָמְתִּי, וְעַל-כֵּן נוֹפְלִים לוֹ קִשְׁיוֹת וּמְבוּכוֹת
 הַרְבֵּה עַל הַדַּעַת הָאָמְתִּי שֶׁל הַצַּדִּיק הָאָמֵת וְאֲנָשָׁיו,
 שֶׁהֵם עֶקֶר הַדַּעַת וְהַמַּחֲזִין, וּבִזְוֵה תְלוּיָהּ כֹּל בְּחִינָתוֹ.
 וּמִי שֶׁחָפֵץ בְּאָמֵת לְאָמְתוֹ יִצַּעֲק הַרְבֵּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 וַיִּפְשַׁשׁ בְּמַעֲשָׂיו, וּבְפֶרֶט בְּקַדְּשֵׁת שְׂבַעַת הַנְּרוֹת:
 הָעֵינַיִם, הָאָזְנוֹיִם, הַחֹטֵם, וְהַפֶּה, אֵיךְ הוּא אוֹחֵז בָּהֶם,
 וְאֵז יָבִין הָאָמֵת לְאָמְתוֹ, וְעַל-כֵּל-פָּנִים יִנְצַל שְׂבוּדָאֵי
 לֹא יִהְיֶה עוֹד מִתְנַגֵּד וְחוֹלֵק עַל הָאָמֵת לְאָמְתוֹ, כִּי
 יָבִין חֶסְרוֹנוֹ כֹּפֶה הוּא רְחוּק מִדַּעַת אָמֵת, עַל-יְדֵי
 שֶׁלֹא קָדַשׁ שְׂבַעַת הַנְּרוֹת כְּרָאוּי, שֶׁהֵם: הָעֵינַיִם,
 הָאָזְנוֹיִם, הַחֹטֵם וְהַפֶּה.

וְלָכֵן, בְּנֵי הַיְקָרִים, מֵאַחַר שֶׁכָּבַר עֲבַר עֲלֵיכֶם
 בְּחִינַת מַה שֶׁעָבַר, וּנְכַשְׁלֵתֶם בְּעוֹן הַחֲמוּר הַמְגִינָה

הזה של הוצאת זרע לבטלה, ראו לדבק את עצמכם עם צדיקי וחכמי הדור, ותברחו מפל אלה הלצים המתלוצצים מצדיקים אמתיים, כי עקר תקון הברית, הוא רק על-ידי החכמים האמתיים, צדיקי הדור, המחזקים ומעודדים ומשמחים את גשמות ישראל, ומחזירים בהם אמונה ברוחה ומזככת בו תברך, ועוזרים להם לקדש ולטהר את שבעת הנרות: העינים, האזנים, החטם והפה. ודיקא על-ידי צדיקים קדושים כאלו, גם אתם יכולים לתקן את מעשיכם הרעים, אם לא תיאשו עצמכם בשום פנים ואפן, ולא תלכו אחר הלצים המתלוצצים מצדיקי אמת; כי כלל זה תקחו בידיכם, שכל אלו המדברים בגאונה עתק וכוז על צדיקי אמת, בודאי הם פגומים מאד בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שעל-ידי-זה נתבלבל מחם ודעתם. ולכן חוסו וחמלו על גפשותיכם ותחזיקו את עצמכם אצל צדיקי האמת שבכל דור ודור, ותתמידו בספריהם הקדושים, המגלים אור זיו שכינת עז ותברך, ועל-ידי-זה יפתח לבכם ודעתכם להבין ולהשפיל גם-כן בהשגת אלקות, ותזכו גם-כן לצעק הרבה אליו ותברך בתפלה ובקשה תחנונת, ודויים ופיוסים, לפיט אותו ותברך, ולהתנדות לפניו

ולהתחרט על מעשיכם הרעים, ולקבל קבלה
 אמתית לא לחזור עוד אל עוונות וחסטאים המגנים
 שעשייתם, ועל-ידי-זה ושב ורפא לכם, ותזפו
 שימחלו לכם כל עוונותיכם, והכל יתבטל לגמרי;
 כי כשאדם חוזר בתשובה שלמה אליו יתברך,
 ובפרט בימים אלה "ימי שובבי"ם", הקדוש-ברוך-
 הוא מקבל את תשובתו ומוחל לו על הכל; אשרי
 מי שאינו מטעה את עצמו כלל אלא שם לכוונו אל
 דבריו אלו, ומקימם בתמימות ובפשטות, ואז טוב
 לו בזה ובכא לגצח נצחים.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

מכתב מעתק מספר הקדוש שו"ת "אשר בנחל"

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר שמות ה'תשל"ז.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו אל האברך
 היקר לי מאד, שותה מימי הנחל נובע מקור חכמה,
 זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

הִנֵּה הַיּוֹם נִכְנָסִים יְמֵי הַשׁוֹבְבֵי"ם, אֲשֶׁר מוֹבָא
 בְּדַבְרֵי הָאֲרִיז"ל, שְׂיָמִים אֱלוֹ מְסֻגְלִים לְתַקֵּן פְּגָם
 הַבְּרִית שֶׁל קָרִי וְהוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְהֵם אֲרַבְעִים
 יוֹם, שֶׁבָּהֶם קוֹרְאִים אֶת הַפְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְ'אֶרָא,
 ב'א, ב'שֶׁלַח, י'תָרוּ, מ'שְׁפָטִים; וּבָהֶם מְסַפֵּר עַל
 גְּלוּת מִצְרַיִם, שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ בְּמִצְרַיִם גְּלוּת קָשָׁה
 מְאֹד, וְנִזְדַּכְּכוּ בְּכוֹר הַבְּרִזָּל, וְכֵן מִיְצִיאַת מִצְרַיִם
 וּקְרִיעַת יַם סוּף וְקִבְלַת הַתּוֹרָה. וְיָדוּעַ אֲשֶׁר הִקְרִיאָה
 מְעוֹרְרַת אֶת הַזְּמַן, הִינּוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כְּשִׁקוֹרְאִים
 אֶת כָּל עַנְיַן גְּלוּת מִצְרַיִם וְיְצִיאַת מִצְרַיִם וּקְרִיעַת יַם
 סוּף וְקִבְלַת הַתּוֹרָה, נִתְעוֹרְרִים הַהֶאָרוֹת הָאֵלוֹ
 מִחֲדָשׁ. וְעַל-כֵּן יָמִים אֱלוֹ מְסֻגְלִים מְאֹד לְתַקֵּן אֶת
 הָעוֹן הַחֲמוֹר הַזֶּה.

וְהִנֵּה שָׁמַעְתִּי מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַיְקָרִים הַנְּהַגָה,
 שֶׁפַּעַם בְּשָׁבוּעַ לֹא לְאָכַל דָּבָר מִן הַחֵי, וְזֶה עָשׂוּ
 בְּמָקוֹם תַּעֲנִית, כִּי אֵין בְּכַחֲנוּ לְהַתְעַנּוֹת, אֲבָל כְּפִי
 שֶׁקִּבְלָתִי מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, שֶׁבְּיָמִים אֱלוֹ הֶרְבּוּ מְאֹד
 בַּתְּפִלָּה וּבַקְּשָׁה, וְיָדוּעַ שְׁמוֹהֶרְנ"ת ו'ל הִזָּה לוֹ שְׁעוֹר
 לוֹמַר בְּכָל יוֹם "יּוֹם תְּהִלִּים", כְּדִי לְסַיֵּם בְּכָל שָׁבוּעַ

את ספר התהלים, אף שלש פעמים בשנה הִיה רגיל לומר פעמים את היום, כְּדִי לְסַיֵּם פְּעָמִים בַּשְּׁבוּעַ את כל ספר התהלים כַּמְנִינ' כַּפָּר', וְהֵם: יְמֵי אֱלוֹל, יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, וְיְמֵי הַסְּפִירָה. וְעַל-כֵּן אֲשַׁרִי מִי שֶׁמִּקְבֵּל אֶת הַהִנְהָגָה הַזֹּאת, כִּי לֹא כָּל אֶחָד יְכוּל לְהִתְעַנּוֹת וְלֹא כָּל אֶחָד יְכוּל לְסַגֵּף אֶת עֲצָמוֹ בְּסִגּוּפִים. וְכֵן הִרְבּוּ בַּשְּׁבוּעוֹת אֵלֹהֵי שֶׁל יְמֵי הַשׁוֹבְבֵי"ם בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת, וְהַתְּנוּדוֹת עַל עֲוֹנוֹם בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה; כִּי עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הוּא וְדוּי דְּבָרִים, לְהַתְּנוּדוֹת אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, כִּי עַל-יְדֵי וְדוּי דְּבָרִים שָׁאֲדָם מִתְּנוּדָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-יְדֵי-זֶה יוֹצְאִים הָעוֹנוֹת מֵעֲצָמוֹ, כַּמּוּכָא בְּדְבָרֵי רַבִּנּוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מִזְהַרְזֵן, חֶלֶק א', סִימָן ד'). וְכַאֲמַת חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אָמְרוּ (סִנְהֶדְרִין מֵג'): כָּל הַזּוֹכֵחַ אֶת יִצְרוֹ וּמִתְּנוּדָה עָלָיו, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוֹ כְּבָדוֹ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשָׁנֵי עוֹלָמִים; הֵינּוּ כְּשֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם יִצְרוֹ הָרַע בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה וְהִרְהוּרִים רָעִים, וְהוּא מִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ, וְאֵינוֹ חוֹטֵא, אֲלֵא עוֹד מִתְּנוּדָה עַל מַה שֶׁעָשָׂה פְּעַם, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מִחְבֵּר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא; כִּי עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הוּא תְּרֻטָה עַל הָעֵבֶר וְקִבְלָה עַל הַבָּא, וְלְהַתְּנוּדוֹת אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְכַמְאָמְרָם ו"ל (תּוֹרַת

כהנים בחקתי), שמִיד שמתודים על עוונותיהם, מִיד
אני חוזר ומרחם עליהם; כי אָצלו יתברך מאד מאד
חשוב הודוי דברים שאדם מתודה לפניו יתברך.

והנה בענין תקוני הברית, שאֵתה רוצה
שיכתבו לך, הלא ספרי רבנו ו"ל לפניך, ומה שיך
להוסיף או לגרע, כל מה שצנה רבנו ו"ל לתקון
הברית, צריכים לקים בתמימות ובפשיטות גמורה.
עם כל זאת אמתי לרשם לך כמה יסודות, שמאד
מאד מכרחים לקים מי שנפגם בפגם הברית,
רחמנא לישזבן.

רבנו ו"ל הזהירנו מאד על טבילת מקוה, ואמר
בענין תקון הברית: "דאס ערשטע איז מקוה"
[הדבר הראשון זה טבילת מקוה], ואחר-כך שיאמר
את ה'תקון הכללי, שהם עשרה מזמורי תהלים,
שגלה רבנו ו"ל בשביל תקון הברית. וזה צריכים
לקים כל ימי חייו. מי שיודע שפגם בברית, על-ידי
עון קרי והוצאת זרע לבטלה, רחמנא לישזבן, עליו
למסור את נפשו כל ימי חייו, ולבל יחסר לו יום
אחד בלי טבילת מקוה, וכן יאמר את ה'תקון
הכללי, שהם עשרה מזמורי תהלים, שגלה רבנו

ו"ל לתקון פגם הברית. ורַבְּנוּ ו"ל הוֹהִירְנוּ מְאֹד
מְאֹד עַל דְּבַר זֶה, וּבִדְאִי מִי שְׁזָכָה לְהִיּוֹת אֶצְל צִיּוֹן
רַבְּנוּ ו"ל, וְאוֹמֵר שֶׁם אֶת הָעֵשְׂרָה מְזַמְרֵי תְּהִלִּים
— אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, כִּי רַבְּנוּ ו"ל הִבְטִיחְנוּ עִם שְׁנֵי
עֲדִים נְאֻמָּנִים, אֲשֶׁר מִי שְׁיָבֹא עַל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ,
וְיִתֵּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבְרוֹ, וְיֹאמֵר עֲשֵׂה מְזַמְרֵי
תְּהִלִּים הָאֵלֹהִים, אֲפֹלוּ אִם עֲצָמוּ וְגָבְהוּ פִּשְׁעֵיו,
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְחַל לוֹ; עַל-כֵּן מִי שֶׁחָטָא וּפָגַם
בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה, יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׁבַע־עוֹלָם,
לְהִיּוֹת עַל-כָּל-פְּנִים פַּעַם אַחַת בְּחַיָּיו אֶצְל צִיּוֹן רַבְּנוּ
ו"ל, וְיֹאמֵר שֶׁם אֶת הָעֵשְׂרָה מְזַמְרֵי תְּהִלִּים, כִּי אִם
יֵשׁ הִבְטָחָה מִצַּדִּיק גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ כְּזֶה — אֲשֶׁרִי מִי
שְׁמַקִּים זֹאת.

יסוד גדול בשמירת הברית הוא קדשת העינים,
שְׂאֲדָם יִשְׁמַר עַל עֵינָיו, לֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם דְּבַר
הַמְּבִיא לִיְדֵי הַרְהוּרִים רָעִים, כִּי הָעֵינַן רוֹאֶה וְהַלֵּב
חוֹמֵד וְכִלֵּי הַמַּעֲשֶׂה גּוֹמְרִים, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְשׁוֹמֵר
מְאֹד עַל הָעֵינַים, וְזֶה יְסוּד גְּדוֹל בְּשִׁמְרֵי הַבְּרִית.
וְחֻקְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (סנהדרין מה.): אֵין יֵצֵר הָרָע
שׁוֹלֵט אֶלָּא בְּמָה שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת; וְעַל-כֵּן מִי שֶׁרוֹצֵה

לזכות בשמירת הברית, עליו לשמר מאד את עיניו, לא להסתפל במקומות המזהמים.

וכן על האדם לשמר מאד על אָזְנוֹ, לא להשמיע בהם שום דבר רע, כמאמרם ו"ל (כתבות ה.): אל תקרא אָזְנִיךָ אֶלָּא אָזְנִיךָ, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יניח אָצְבָּעוֹ בְּאָזְנוֹ.

וכן ישמר עצמו מאד מבעס ומקפידות, אֲשֶׁר זֶה אָבִי־אֲבוֹת־הַטְּמָאָה, עַד שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (זהר בראשית כו:): כָּל הַכּוֹעֵס כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה; וְאֲמְרוּ (גדרים כב.): כָּל הַכּוֹעֵס כָּל מִינֵי גִיּהוּם שׁוֹלְטִין בוֹ; וְעַל־כֵּן צְרִיכִים לְהִשְׁמַר מְאֹד מֵאֵד מִכַּעַס וּמִקְפִּידוֹת, אֲשֶׁר זֶה נוֹבֵעַ מִפְּגַם הַבְּרִית, פָּגַם הַדַּעַת.

ועל כלם — צריכים לשמר על דבור פיו, כמאמרם ו"ל (ויקרא רבה, פרשה כד), וְלֹא יִרְאֶה בְּךָ עֵרֹת דְּבָר — עֵרֹת דְּבוּר; פִּי אָדָם צָרִיף לְשִׁמּוֹר מְאֹד מְאֹד עַל פִּיו לֹא לִנְבְּלוֹ, וְלֹא לְדַבֵּר כָּל הַעוֹלָה עַל רוּחוֹ, כִּי הַדְּבוּר הוֹרֵס אֶת כָּל חַיֵּי הָאָדָם, וּמְבִיא לִיְדֵי פָגַם הַבְּרִית. וְכֵמוֹ שְׁאֲמַר רַבֵּנוּ ו"ל (לקוטי

מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יט): בְּרִית הַמַּעוֹר תְּלוּי בְּבְרִית
הַלְשׁוֹן, כְּפִי שְׁמַקְדֵּשׁ אֶת דְּבוּרוֹ, בֵּן זֹכָה לְקַדְּשׁת
הַבְּרִית.

בְּאִשֶּׁר הָאָדָם זֹכָה לְקַדֵּשׁ וּלְטַהַר אֶת הָעֵינַיִם,
הָאֲזָנַיִם, הַחֲטָם וְהַפֶּה, עַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְמַחֵן
קְדוּשִׁים, וְהוּא דְבוּק בְּחַי הַחַיִּים. וְעַל כֵּל זֶה אָדָם
צָרִיךְ לְעַבֵּד בְּיַמֵּי שׁוֹבְבֵי"ם, וְאִזּוּ כִּבְרַי יִהְיֶה מְקַדֵּשׁ
כָּל הַשָּׁנָה.

אִוֹדוֹת לְמוֹנְדִים לְלַמֵּד בְּיָמִים אֵלֶּיךָ, טוֹב לְסַיֵּם
שָׁשָׁה סְדָרֵי מַשְׁנָה, וְכֵן תְּקוּנֵי-זֶהר, וְאִם אֶפְשָׁר גַּם
אֲגִדּוֹת חַז"ל שֶׁבְּ"עֵין יַעֲקֹב"; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁאִינוֹ
מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ כָּלְל, וְאִזּוּ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...